

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 108/2018-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. februára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti AGRO MX, s. r. o., Družstevná 2139/36, Prešov, zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Ličákom, Záhradná 19/468, Kapušany pri Prešove, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9 Co 32/2016 z 5. októbra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti AGRO MX, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. januára 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti AGRO MX, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“),

vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 32/2016 z 5. októbra 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola pred všeobecnými súdmi účastníčkou konania o vydanie bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej. Okresný súd Prešov (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 11 C 184/2014-141 z 20. apríla 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) uložil sťažovateľke zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 734 € s úrokmi z omeškania a žalobkyni v 2. rade sumu 367 € s úrokmi z omeškania v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobu v prevyšujúcej časti zamietol.

Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom namietala, že žalobcovia si proti nej uplatnili nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že užíva ich nehnuteľnosti bez právneho titulu. Žalobcovia však nikdy netvrdili, že sťažovateľka užíva ich nehnuteľnosti tým spôsobom, že na nich stojí stavba v jej vlastníctve. Ak teda okresný súd takto rozhodol, žalobcovia mali podať podľa § 95 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov návrh na zmenu žaloby, čo však neurobili. Zároveň vzniesla námietku premlčania. Ďalej vo svojom odvolaní tvrdila, že sporný pozemok spadá pod právny režim zákona č. 504/2003 Z. z. o nájme poľnohospodárskych pozemkov, poľnohospodárskeho podniku a lesných pozemkov a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o nájme poľnohospodárskych pozemkov“). Sťažovateľka zároveň podala návrh na prerušenie konania.

Krajský súd napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že návrh sťažovateľky na prerušenie konania zamietol, v časti napadnutého vyhovujúceho výroku rozsudok okresného súdu potvrdil, v prevyšujúcej časti napadnutého vyhovujúceho výroku rozsudok zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Sťažovateľka pred ústavným súdom namieta, že „žalobcovia uvádzajú ako spôsob užívania svojich nehnuteľností žalovaným, za ktoré žiadajú vydanie bezdôvodného obohatenia : a) žalovaný parcely užíva ako súčasť podnikateľského areálu b) žalovaný resp. jeho nájomcovia parkujú na nich poľnohospodársku techniku c) žalovaný resp. jeho nájomcovia prechádzajú cez predmetné parcely“, avšak okresný súd „v rozsudku uvádza, že žalovaný predmetné nehnuteľnosti tak, že má na tomto pozemku svoju stavbu t. j. súd za spôsob užívania predmetných nehnuteľností považuje fakt, že žalovaný je vlastníkom stavby, ktorá stojí na predmetnom pozemku“. Ak teda „počas konania žalobca začal tvrdiť, že žalovaný užíva jeho nehnuteľnosti iným spôsobom ako uviedol v žalobe (napr., že je žalovaný vlastníkom stavby, ktorá stojí na jeho pozemku), tak by mal súd vyhodnotiť takéto tvrdenie žalobcu ako zmenu žaloby a v zmysle § 95 OSP a o takejto zmene žaloby rozhodnúť“ (ďalej len „prvá námietka sťažovateľky“).

Sťažovateľka ďalej napáda právne závery všeobecných súdov o tom, že pozemky nespádajú pod právny režim zákona o nájme poľnohospodárskych pozemkov. Tvrdí, že krajský súd v napadnutom rozsudku nedal na túto otázku dostatočnú odpoveď, ale naopak, krajský súd „porovnával znenie z. č. 504/2003 Z. z. s Ústavou SR. T. j. súd vykladal znenie z. č. 504/2003 Z. z. z pohľadu ústavnosti a nie z pohľadu jeho aplikácie na náš prípad“ a dospel k záveru, že „znenie zákona 504/2003 Z. z.“ je „protiústavné, v rozpore s Ústavou SR“ (ďalej len „druhá námietka sťažovateľky“).

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd - ústavný zákon 23/1991 Zb. a základne právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd výrokom č.2 rozsudku Krajského súdu v Prešove dňa 05.10.207, sp. zn.: 9Co/32/2016, porušené bolo.

2. Výrok č. 2 Rozsudku Krajského súdu v Prešove dňa 05.10.207, sp. zn.: 9Co/32/2016 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

Krajský súd v Prešove je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia...“

II.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

Zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že tento vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd už opakovane uviedol (II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou prípadne dohovorom zaručených práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1

ústavy). Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov s ústavou a dohovorom najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia je taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a z ktorého musí byť bez ohľadu na to, či sa odvolací (prípadne dovolací) súd stotožní a inkorporuje odôvodnenie rozhodnutí inštančne nižších súdov zrejme, že sa zaoberal a vyjadril k esenciálnym otázkam vzťahujúcim sa na ním prejednávanú vec a neuspokojil sa bez ďalšieho so závermi inštančne nižších súdov [porov. napr. Helle v. Fínsko, č. 20772/92, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 19. 12. 1997, bod 60; Rajkovič v. Chorvátsko, č. 50943/99, rozhodnutie ESLP o prijateľnosti z 3. 5. 2001, bod 2].

Sťažovateľka pred ústavným súdom namieta, že krajský súd nedal v napadnutom rozsudku dostatočnú odpoveď na jej kľúčové námietky týkajúce sa zmeny návrhu na začatie konania a toho, či predmetné pozemky spadajú pod právny režim zákona o nájme poľnohospodárskych pozemkov. V dôsledku uvedeného malo dôjsť k porušeniu jej práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pri hodnotení napadnutého rozsudku ústavný súd vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

Okresný súd vo vzťahu k prvej námietke sťažovateľky týkajúcej sa zmeny návrhu na začatie konania v relevantnej časti svojho rozsudku uviedol: *„Súd mal za preukázané, že žalobcovia sú spoluvlastníkmi pozemku, na ktorom stojí stavba, ktorej vlastníkom je žalovaný. Ide o asfaltovú plochu, ktorá tvorí súčasť stavby kolaudovanej v roku 1984 a už len tá skutočnosť, že došlo ku jej kolaudácii, svedčí o tom, že jedná sa o stavbu. Preto nie je podstatné v akom rozsahu žalovaný ako vlastník danej stavby užíva sporný pozemok, rozhodujúce je to, že má na tomto pozemku svoju stavbu, vlastníctvo ktorej preukázal aj kúpnu zmluvou. V tejto súvislosti možno poukázať na rozsudok Najvyššieho súdu ČR 33Odo 1405/05 zo dňa 25.10.2006. Najvyšší súd uviedol, že k obohateniu vlastníka stavby dochádza už zo samotného titulu vlastníckeho práva, ktoré zakladá jeho oprávnenie stavbu užívať. Je potom výlučne vecou jeho rozhodnutia, či bude stavbu užívať sám (a v akom rozsahu) alebo ju prenechá odplatne alebo bezodplatne inému. Povinnosť poskytovať náhradu vlastníkovi pozemku, na ktorom stojí stavba, stíha vlastníka stavby bez ohľadu na to, akým spôsobom svoje vlastnícke právo realizuje.“*

Krajský súd v relevantnej časti napadnutého rozsudku k tomuto uviedol: *«Žaloba je, čo sa obsahu týka, úkonom, ktorým žalobca vymedzuje subjekty, predmet a obsah žalobou začatého súdneho konania. Právom žalobcu je uplatniť žalobou na súde skutočnosti, ktorým hmotné právo prisudzuje právny význam, ktorý môže byť k jeho prospechu.*

Žalobcovia žalobou podanou na súde 30.4.2014 tvrdili, že žalovaný užíva ich nehnuteľnosti bez právneho dôvodu, uplatnili si preto voči nemu nárok na bezdôvodné obohatenie. V priebehu konania bolo zistené, že stavba „Vnútrozávodné komunikácie“

tvoriaca na pozemku žalobcov asfaltovú plochu vo výmere 213m² (ďalej aj len „stavba - asfaltová plocha“), ktorá podľa žaloby je užívaná žalovaným, je jeho vlastníctvom.

Nie je relevantným, že záver o vlastníctve nevyplýval z dôkazov produkovaných žalobcami, podstatné je, že táto skutočnosť bola dokazovaním zistená. Relevantným nie je ani tvrdenie, že malo dôjsť k zmene dôvodov žaloby, keďže žalobcovia požadovali rovnaké plnenie, ale na základe iného skutkového stavu, než aký opísali v žalobe, pričom zmena žaloby je podmienená súhlasom súdu.

Atribútom vlastníckeho práva je aj právo vlastníka predmet vlastníctva užívať, v tomto zmysle skutkové tvrdenia žalobcov o užívaní predmetu ich vlastníctva žalovaným zodpovedali zisteniam, ku ktorým sa dôkazmi dospelo a nebol dôvod žiadať ani rozhodovať o pripustení zmeny žaloby.»

Ústavný súd konštatuje, že právny záver krajského súdu, podľa ktorého v danej veci skutkové tvrdenia žalobcov o užívaní predmetu ich vlastníctva sťažovateľkou zodpovedali zisteniam, ku ktorým sa dôkazmi dospelo, a teda v danej veci nebol dôvod rozhodovať o zmene návrhu na začatie konania, nemožno považovať za arbitrárny. Ak všeobecné súdy rozhodli, že samotný rozdiel medzi žalobným tvrdením žalobcov, že sťažovateľka užíva časť parcely v ich vlastníctve „ako súčasť podnikateľského areálu“, a výsledkom dokazovania, v rámci ktorého sa preukázalo, že na predmetnej parcele stojí stavba, ktorej vlastníčkou je sťažovateľka, nemožno hodnotiť ako takú zmenu, v zmysle ktorej sťažovateľka „užíva... nehnuteľnosti iným spôsobom“, v dôsledku čoho by mal súd pristúpiť k rozhodovaniu o zmene návrhu na začatie konania. Tento svoj záver podporili aj odkazom na judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky a ich právny názor možno z pohľadu ústavného súdu hodnotiť ako presvedčivý a ústavne udržateľný.

K druhej námietke sťažovateľky, ktorá sa týka aplikácie zákona o nájme poľnohospodárskych pozemkov, krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol: „14. Z dokazovania vyplývalo, že stavba - asfaltová plocha na pozemku bola kolaudovaná 31.10.1984, zo striktného výkladu ust. § 1 ods. 2 zákona č. 504/2003 Z.z. by teda malo ísť o pozemok, pre nájom ktorého by mal platiť režim pozemkov prenechaných na poľnohospodárske účely.“

15. *Východiskovou základňou výkladu právnych noriem je taký postup, ktorý rešpektuje právny poriadok, spoločenské podmienky, zodpovedá logickým pravidlám a eliminuje vznik možných hodnotových rozporov.*

Posúdenie každého nároku vecou individuálnych skutkových zistení.

Ako uviedol Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze III. ÚS 271/2011 pri výklade zákonných ustanovení nie je súd viazaný doslovným znením zákona absolútne, môže, dokonca sa musí odchýliť v prípade, ak to vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a všeobecne záväzných právnych predpisov. Podľa Ústavného súdu článok 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nepredstavuje viazanosť štátneho orgánu textom, ale zmyslom a účelom zákona.

16. *Konateľ žalovaného na pojednávaní, ktoré súd prvej inštancie na prejednanie veci nariadil na deň 24.10.2014 uviedol, že žalovaný má v areáli s pozemkom žalobcov len predajňu náhradných dielov, iné podnikateľské aktivity tam nemá.*

Obchodná činnosť s náhradnými dielmi, aj keby išlo o náhradné diely do poľnohospodárskych stojov, nie je podľa odvolacieho súdu, v zhode s názorom súdu prvej inštancie, činnosťou, dôsledkom výkonu ktorej by mal mať vlastník pozemku zastavaného v období totalitného režimu stavbou na poľnohospodárske účely, nárok na bezdôvodné obohatenie vo výške nedosahujúcej všeobecnú hodnotu nájmu v danom mieste a čase.

17. *Právo na vlastníctvo je právom na prisvojovanie si hodnôt, podľa článku 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ľudských právach, každý má právo na pokojné užívanie majetku.*

Vlastnícke právo nie je neobmedzené, v zmysle článku 4 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd, obmedzenia nemožno zneužívať na iné účely, než na ktoré boli ustanovené.

Súdny dvor Európskej únie v rozsudku C-44/79 Liselotte Hauer proti Land Rheinland - Pfalz poukázal na sociálnu funkciu vlastníctva konštatujúc, že rešpektovanie sociálnych funkcií vlastníctva je obvyklým prístupom európskych demokratických štátov. Uviedol, že vo všetkých členských štátoch má sociálna funkcia vlastníckeho práva konkrétne vyjadrenie. Takto sa nachádzajú vo všetkých členských štátoch zákony týkajúce sa poľnohospodárstva a lesníctva, vodohospodárstva, ochrany prírodného prostredia, územného plánu a urbanizmu, ktoré obmedzujú, často citelne, užívanie pozemkového vlastníctva.

18. Zo zákona č. 504/2003 Z.z. je zrejmý, ako to vyplýva z dôvodovej správy k tomuto zákonu, ktorá je interpretačným pravidlom, jeho účel, ktorým je verejný záujem pri využívaní pozemkov v poľnohospodárstve a lesníctve, podpora intenzívnej poľnohospodárskej výroky v zmysle využívania poľnohospodárskej pôdy.

Pri presadzovaní verejného záujmu, ako uviedol Európsky súd pre ľudské práva v rozsudku z 22.6.2004 č. 31443/96 Broniowski proti Poľsku, je nevyhnutné vziať zreteľ na dosiahnutie spravodlivej rovnováhy medzi protichodnými záujmami jednotlivca a spoločnosti, na rovnováhu medzi požiadavkami verejného záujmu a základným právom na ochranu vlastníctva.

Vzhľadom na uvedené, nie je možné zákonodarcom zákonom č. 504/2003 Z.z. sledovaný verejný záujem vysvetľovať ako záujem, pri ktorom by mal byť nadradený záujem akéhokoľvek podnikateľského subjektu, sekundárne participujúceho na poľnohospodárskej výrobe, bez potreby využívania poľnohospodárskej pôdy, nad záujmom vlastníka pozemku len preto, že je zastavaný stavbou vybudovanou na poľnohospodárske účely do 24.6.1991, aj keď v súčasnosti tomuto účelu, ako to bolo aj v konkrétnom prípade, neslúži.

19. Vychádzajúc z uvedeného bol správny záver súdu prvej inštancie vo vzťahu k nároku žalobcov voči žalovanému na bezdôvodné obohatenie za užívanie ich pozemkov v rozsahu zastavanou stavbou - asfaltovou plochou vo výmere 213m², t.j. kvantifikácia bezdôvodného obohatenia.“

Ani tento záver krajského súdu nemožno v rámci sťažnostnej námietky sťažovateľky hodnotiť ako svojvoľný či arbitrárny. Krajský súd v reakcii na sťažovateľkou uplatnenú odvoláciu argumentáciu poukázal na zmysel a účel zákona o nájme poľnohospodárskych pozemkov, ktorý bolo z jeho pohľadu pri posudzovaní nároku žalobcov potrebné zohľadniť. Na základe uvedeného teda možno dospieť k záveru, že krajský súd sa dostatočným spôsobom vysporiadal aj s druhou ťažiskovou námietkou sťažovateľky, ktorá sa týkala možnosti aplikácie zákona o nájme poľnohospodárskych pozemkov.

V tomto bode ústavný súd odkazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v takom prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona (IV. ÚS 92/2012, I. ÚS 351/2010, I. ÚS 306/2010, IV. ÚS 71/2013). Ak okresný súd a krajský súd vo veci sťažovateľky takto postupovali, nemožno ich postup alebo nimi prijaté právne závery hodnotiť ako odporujúce samotnému zákonu či ústave.

Ústavný súd vo svojej judikatúre (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07, I. ÚS 715 /2014, II. ÚS 511/2013) taktiež opakovane konštatoval, že všeobecné súdy sú povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, pretože ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

V nadväznosti na uvedené ústavný súd napokon poukazuje aj na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08). Samotná skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (m. m. I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09).

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. februára 2018